

Herfstsonate

De herfst bespeelt
terug zijn cello,
zijn brommende strofes
wiegen mijn gemoed.

Alles verkleurt, sterft af.
Als de klok slaat
denk ik aan de
voorbije jaren,
word weemoedig.

De cellosonates
laten me deinen,
verplaatn me van
hier naar ginder,
zoals een afgevallen
blad bij strakke wind.

Vanuit de stad
hoor ik nog even
de beiaard luiden.

De herfstwind
verdrijft me.
Van ginder terug
naar hier;
zoals dat allang
vergeelde blad.

Karel De Pelsemaeker, Lappersfort Poets Society